

Самовилитѣ и джуджетата весело танцуваха, разкошнитѣ нѣй дрехи лъщѣха съ великолепни цвѣтове и танцовачитѣ се смѣяха галено и разпуснато.

Изпървомъ всичкото това разкошество много ѝ се хареса, но скоро музиката ѝ се видѣ много шумна и разбра, че радостѣта на танцовачитѣ не е истинска, сърдечна. Тя въздѣхна и каза: „Тука е много весело, но истинско щастие нѣма.“

Като каза това, вратата се отвори и прѣдъ нея и тя можа да излѣзе вънъ въ градината. Тя взе да тича, да тича, догдѣто най-сетнѣ, съвсѣмъ уморена, стигна до една долинка, гдѣто имаше една стара върба съ хубави зелени клонове, подъ които се усѣщаше приятенъ хладъ. Миризливитѣ цвѣта, които растѣха тука, испращаха приятенъ дѣхъ и едно малко изворче подскачаше лудешки по мѣха и шепнешкомъ се губѣше въ далечината.

Феба колѣнички и си изми главицата съ бистра студена водица. Подиръ това тя се наведе признателно къмъ старото дърво и извика: „Ахъ тука е хубаво и тихо!“

Въ двореца на радостѣта добръ разбра, че нѣма да намира ключа на щастieto. Хубостѣта на долината, въ която сега почиваше се харесваше на злочестото ѝ сърчице и разсѣиваше тжгата ѝ и болката ѝ, приятната тишина влияеше хубаво на душицата ѝ и хладичекъ вѣтрецъ шепнеше въ листата и леко се допираше до челцето ѝ. Изворчето пѣеше милитѣ си пѣсенчици и тя забравяше мислитѣ си и усѣщаше само приятния дѣхъ на цвѣтата и лекитѣ милувки на вѣтреца. Така заспа.

Когато се събуди, до нея сѣдѣше едно малко личеце. То бѣше джудже, облѣчено въ зелени дрешки и имаше тъй смѣшенъ и нахаленъ изгледъ, щото тя не можа да се стѣрпи и се засмѣ. Той я погледна укорно и дълбоко въздѣхна.

„Кой си ти и какво правишъ тука?“ попита Феба.

„Джудже съмъ и имамъ да извърша една работа, която ми е дала вълшебницата Гримандела“.

„А каква е тая работа?“

„Вижъ“, каза джуджето и посочи единъ купъ пера които лежали до него, „трѣбва да отдѣля зеленитѣ на една страна, червенитѣ на друга, всѣки цвѣтъ поотдѣлно“.

„Че това никакъ не е мѣчно. Какъвъ е този цвѣтъ?“ извика Феба и взема едно синьо перо.